

MARKUS IN ZIJN JEUGD

RADIOREDE Door Prof. Dr A. VAN VELDHUIZEN
voor de JEUGD

I.

DE REDACTIE VAN TIMOTHEÛS WILDE gaarne mijn radio-uitzending voor de scholen van 19 December j.l. plaatsen. Helaas had ik ditmaal geen kopy op schrift, daar het spreken voor de jeugd allen toon van lezen buitensluit. Men moet zich voorstellen, hoe de jongens in de klasse zitten en waarop ze reageeren en dan vooral zijn eigen schooltijd niet uit het oog verliezen.

We willen nu trachten het toen gesprokene zooveel mogelijk te herhalen, maar dit is niet gemakkelijk, daar ik aan een groot boek over Markus bezig ben. Wat we dan ook aan de jeugd vertelden, waren enkele losse grepen er uit. —

Dag jongens. Hoe veel Jannen zitten er wel bij jullie in de klas? Laten ze den vinger maar eens opsteken. Hoeveel Jannen hebben nu in ons land de vingers op? Want hun getal is heel groot. Ze hebben allen hun peetoom in Johannes den Dooper of Johannes den Evangelist, welke beide heilige mannen overall, maar vooral in ons vaderland, eeuwen lang in eere geweest zijn. Sint Jan, zoowel in den zomer als in den winter, was een gewichtige dag.

Als in de klas een meisje of jongen een beurt krijgt, kan mijnheer of de juffrouw zeggen: Pietje of Mietje, maar Jan, dat gaat niet, want er zijn er zooveel van dien naam, dat je in de war raakt. Dan moet de „van” er bij: Jan Janszoon Jansen bijvoorbeeld.

Weet je wel, dat er nog een bekende Bijbelsche Jan of Johannes is, over wien we het nu moeten hebben? Dit is Johannes Markus. O, zeg je, dan is zijn „van” Markus en zijn voornaam Johannes. Neen, dan heb je het glad mis. Jan is een voornaam en Markus is ook een voornaam, een even algemeene als Jan, alleen in een ander land en in een anderen tijd. Te Rome was het nog erger dan bij onzen Jan. Hier laat de voorletter J. nog andere mogelijkheden toe, maar bij de Romeinen was de voorletter M. altijd de aanduiding van Markus. Groote mannen hebben dan ook zoo geheeten, bijvoorbeeld de redenaar M. Tullius Cicero en de keizer M. Aurelius. Die hadden er dan nog een familienaam en een bijnaam bij. Hoe luidde die bij onzen Markus? Niemand weet het. Als kind kreeg hij in zijn Joodsche omgeving den naam Johannes. Hij was vermoedelijk van Levietisch geslacht en dus hoogstwaarschijnlijk voor den tempeldienst bestemd. Maar toen hij later een heerlijker dienst kreeg voor de zending in het heidensche land, werd hij op Romeinsche wijze toegenaamd Markus.

Omdat we zijn familienaam niet weten, kennen we dien van zijn vader ook niet; een man, omtrent wien we totaal niets vernemen. En van de moeder is enkel de voornaam Maria bekend.

We moeten derhalve al zeer bescheiden beginnen, wat onze kennis betreft.

Waar kwam hij vandaan? Ook hier moeten we gissen. Vermoedelijk uit Cyprus, omdat hij blijkt met dit eiland evenveel op te hebben als zijn neef Barnabas, van wien we zeker weten, dat hij, Leviet, daar vandaan was.

Een apostolisch vader zegt, dat Markus nooit den Heere Jezus op aarde heeft gezien. Hij was dus in de dagen van zijn eerste jeugd niet te Jeruzalem. Want hij heeft in zijn jeugd goed uit zijn oogen gekeken, wat echte Hollandsche jongens ook doen. Ja, kijk maar flink rond en neem de dingen maar goed in je op. Hiervoor ben je jong. Je hebt er later je leven lang wat aan, vooral indien je belangstelling uitgaat naar de eeuwige dingen. Later zie je nog altijd met welgevallen op je jeugd terug. David heeft het zelfs als koning niet vergeten, hoe hij als vermoede knaap dronk van het water uit Bethlehems bornput. Het doet zoo goed, om later nog eens je oude school terug te zien, ja zelfs de bewaarschool, waar nu vele jongens met verwaandheid laag op neerzien.

Markus kon het prachtige eiland Cyprus maar niet vergeten en hij is er dan ook meer dan eens teruggekeerd. Doch ook Jeruzalem, waar hij later woonde, heeft hij niet

kunnen vergeten. Wat heeft hij na zijn afgelegen eiland die stad van alle kanten bekeken! Geen wonder, als je van het geslacht der Levieten bent en je komt dan bij den tempel, waar je eigenlijk thuis behoort.

Nu mag hij den Heere Jezus niet zelf hebben ontmoet, hij heeft van Petrus vernomen, op welke plekken, juist van Jeruzalem, Jezus zulke groote dingen heeft gedaan. Later in Rome herinnert hij zich nog precies, waar het gebeurd is. Hij kent den ring bij het huis, waar de discipelen het veulen voor des Heeren intocht moesten halen. Hij heeft gezien, waar de lui oneerbiedig allerlei gereedschap en rommel over het tempelplein droegen om een omwegje af te snijden, wat de Heere Jezus niet kon goedvinden. Hij weet, waar de Heiland heeft gezeten, met Zijn rug tegen den Olijfberg en met Zijn oogen naar Jeruzalem heen, welks ondergang Hij voorzegde. Er zijn veel meer van die kleinigheden van groot belang, waardoor Markus zich als bewoner van Jeruzalem in zijn jeugd doet kennen.

Wij weten zelfs waar hij gewoond heeft; in een heel groot huis. Er was maar niet een gewoon deurtje voor, waardoor men zóó maar in het huis komt vallen, doch een soort van poortgebouw, gelijk groote heerenhuizen hadden in steden. Er heerscht in de ruime woning zekere welgesteldheid. Men kan er dienstpersoneel houden. Kan het een officieele Levietenwoning geweest zijn, gelijk oude pastorieën veel ruimte en veel te veel bedsteden hebben?

De moeder, Maria, is een degelijke vrouw, die weet wat ze wil. Zij zal haar Markus wel stevige leiding hebben gegeven. Zijn groote liefde voor de planten moet hij van zijn moeder hebben.

Het was een moeilijke tijd voor lieden van den stam Levi, die den Christus hadden aangenomen. De haat der Farizeëen was na den dood des Heeren wat geluwd, maar die van de Sadduceëen des te erger geworden en juist dezen stonden in nauwe aanraking met de priesters, met name de overpriesters. De gemeente, en vooral de Levieten onder haar, stonden aan allerlei moeiten bloot. Maar een tijd van gevaar heeft ook zijn schoons. Dan komen de ware belijders en de helden Gods voor den dag. Neef Barnabas was zoo iemand. Deze Leviet verkocht een stuk land en bracht de opbrengst aan de apostelen en zijn voorbeeld werkte uitstekend op velen, zelfs op menschen, die het bedriegelijk wilden nabootsen. Denk aan Ananias en Saffira, die zoo zwaar gestraft werden.

Het moet sommigen wel verwonderd hebben, dat de tante van Barnabas zijn voorbeeld niet volgde. Zou men van gierigheid hebben gefluisterd? Maar daarvoor was de eerste gemeente te heilig. Maria wist wat ze deed en ze bleek gelijk te hebben, want toen de nood op het hoogst steeg, had zij een appeltje voor den dorst ten behoeve van de verstrooide gemeente. Zij kon een gastvrij dak aanbieden, waar de geloovigen konden vergaderen en er was daar ruimte genoeg.

't Is goed in 't eigen hart te kijken
Nog even voor het slapen gaan!
Of ik, van dageraad tot avond
Geen enkel hert heb zeer gedaan.

Of ik geen oogen heb doen schreien.
Geen weemoed op een wezen lei;
Of ik aan liefdelooze menschen
Een wordeke van liefde zei!

En vind ik in het huis mijns herten
Dat ik één droefenis genas,
Dat ik mijn armen heb gewonden
Rondom een hoofd, dat eenzaam was...

Dan voel ik op mijn jonge lippen
Die goedheid lijk een avondzoen....

't Is goed in 't eigen hert te kijken
En zoo zijn oogen toe te doen!

ALICE NAHON

rechterhand!" heeft de Psalmist geprofeteerd. En vaak wordt dit woord in het Nieuwe Testament aangehaald. De aan het kruis gestorven Christus moest verhoogd, ja, zeer hoog verheven worden. „Moest de Christus niet lijden, en aldus in Zijn heerlijkheid ingaan?" En de Hoogepriester, die het bloed van den bok der verzoening sprengen moest vóór en óp het verzoendeksel van de Ark des Verbonds tot verzoening van het volk Israëls, sprak van Christus, den waren Hoogepriester, die ingegaan is in het hemelsch heiligdom, in den hemel zelf, om daar nu te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons. Door de hemelvaart hebben we de zekerheid, dat het werk van Christus is aangenomen door God; dat Christus voor ons bidt; dat, nu de Voorlooper vooruitgegaan is, wij volgen zullen; en dat intusschen de belofte des Vaders, de Heilige Geest, de Trooster der Gemeente, in ons woont, zoodat we de kracht en de genade ontvangen,

als trouwe getuigen Hem te dienen, die naar een vèr land is afgereisd en straks zal wederkomen.

Hiermede heb ik, naar ik meen, een boekje recht laten wedervaren, dat handelt over het hoogste onderwerp, waarover iemand kan spreken of schrijven: *den Persoon des Heeren*.

J. N. V.

MARKUS IN ZIJN JEUGD

RADIOREDE Door Prof. Dr A. VAN VELDHUIZEN
voor de JEUGD

II.

GAAN JELUI MEE OM HAAR GASTVRIJE woning te bezoeken? Sla dan maar op Handelingen 12, een prachtig hoofdstuk, dat je voor je plezier uit het hoofd zoudt leeren. Je moet het maar eens nalezen wat je hier zult vernemen. Herodes Antipas wilde in een goed blaadje bij de Joden komen en daarom voegde hij bij zijn streken nog een ergere. Hij ging de gemeente des Heeren vervolgen en begon bij de leiders, het drietal, dat zoo vaak bij bijzondere gelegenheden Jezus' daden had mogen bijwonen. Jakobus, de broeder van Johannes, werd kort en bondig gedood. Nu was Petrus aan de beurt, want de Joden hadden ondubbelzinnig doen blijken, dat ze nu eens met het optreden van Herodes ingenomen waren. Petrus werd gevangen gezet, maar op Paschen is een relletje doorgaans bedenkelijk. Men weet niet, wat de onberekenbare gevolgen zullen zijn. Daarom moest Petrus in de gevangenis blijven tot na Paschen, maar het stond er lang niet gunstig met hem voor.

Buiten was het prachtig in de natuur, gelijk het met Paschen kan zijn rondom de Middellandsche Zee. Maar in de gevangenis was het somber en streng. Zestien soldaten moesten in afdeelingen van vier hem bewaken, twee werden om beurten aan hem vastgeketend en twee stonden voor de deuren op schildwacht, want zoo'n apostel is in de oogen van Herodes een gevaarlijk heerschap. Nu was zijn Paaschfeest in de gevangenis zoowat om. Morgen wilde Herodes zich aan zijn slachtoffer verlustigen. De apostel sliep als een roos dien nacht. Hij had dan ook een rustig geweten. Maar de gemeente sliep niet; die hield een nachtelijken bidstond voor

President Roosevelt bij een persconferentie welke gehouden werd aan boord van het jacht Nowimahal, eenige uren voor de aanslag op zijn leven werd gepleegd.

haar apostel. Dit was bij Markus aan huis. Het gebed was vurig en het werd verhoord ook. God zond een engel om Petrus te bevrijden. Deze moest hem wakker schudden. Hij werd door het hemelsche licht verblind als door de kaars in zorgzame moederhanden. Hij werd geholpen om zich aan te kleeden; moest ook voor de avondlucht nog zijn jas aantrekken, Petrus begreep er niets van. Hij had wel eens vaker gedroomd, maar zulk een droom! Het was echter geen droom; de boeien vielen van zijn lichaam, de soldaten kwamen nu in slaap of verdooving. Petrus werd uitgeleid. De deuren gingen voor hem open en de ijzeren deur naar de stad opende zich vanzelf. Toen ging de engel weg. Engelen gaan altijd weer weg, als ze hun hemeltaak hebben volbracht. Bedenk maar eens voorbeelden uit den Bijbel. Zij zijn slechts de dienaren Gods.

Toen Petrus tot zichzelf kwam en bemerkte, dat het geen droom was, besepte hij Gods bijzondere uitredding en bedacht hij, waarheen zich te begeven. Hij had maar één adres: naar het huis van Markus' moeder. Daar klopt hij aan bij het deftige poortgebouw. Eindelijk komt de slavin, Rhodé, die geheel het geloof van de huisgenooten deelt, kijken, wie er klopt aan de deur van de zorgvuldig gesloten woning. Ze herkent de stem van Petrus en wordt zóó zenuwachtig blij, dat ze vergeet open te doen. Ze gaat het binnen zeggen. Maar daar houdt men juist een bidstond en wil niet gestoord worden. „Eerbiedig, Rhodé!” „Ja, Mevrouw, maar het is Petrus zelf.” Ze willen niet gelooven, dat hun gebed al verhoord is. Ze twijfelen aan het gezond verstand van het meisje en in hun zenuwachtigheid praten ze wat van zijn engel, als zou die bode Petrus' dood komen aanzeggen. Maar de engel had geen aansprekersdiensten, doch een redding volbracht, en was al weer naar den hemel teruggegaan. Eindelijk laat men zijn twijfel varen. Men kon zijn hart niet eens meer luchten, want Petrus neemt het woord en vertelt alles. Maar er zullen wel tranen in de oogen en dankgebeden in het hart zijn geweest. Ja, dit was echt „boven bidden en denken”.

Dit had Markus medegemaakt in zijn eigen huis en hij kende Petrus dus heel goed. Maar hij maakte in dienzelfden tijd ook kennis met een toen nog minder bekenden, later wereldberoemden apostel: Saulus van Tarsus. Die kwam

toen juist met Barnabas mede naar Jeruzalem om een gave voor de arme gemeente over te brengen en Barnabas is natuurlijk naar zijn tante gegaan en heeft zijn reisgenoot medegenomen.

Is het geen mooie tijd, als men in zijn jeugd, nu ja, in een tijd van vervolging, in één nacht onder zijn dak heeft Petrus en Paulus, de twee groote apostelen?

Vergeet de herbergzaamheid niet, want daardoor hebben sommigen onwetend engelen geherbergd!

Petrus ging naar elders, en Barnabas en Saulus gingen ook vertrekken, maar ze namen van Jeruzalem wat mede: den jongen Markus. Die zou naar de groote stad Antiochië gaan om de apostelen te dienen als hun Leviet.

Daar was een bloeiende zendingsgemeente, in welker midden vijf leeraren waren, waaronder Barnabas en Saulus. Die leeraren hielden samen ook weer een bidstond en toen drong de Heilige Geest er op aan, dat Barnabas en Saulus zich aan de heidenzending zouden geven en de broeders brachten het offer, dit tweetal voor God af te zonderen.

Nu kregen de twee Markus als helper mede en zoo kwam hij in zijn oude eiland Cyprus, dat hij veel schooner zag onder het licht van het Evangelie. Hij was getuige van groote daden der apostelen. Maar toen men verder zou gaan, naar het vasteland ten Noorden van Cyprus, waar

Paulus beter thuis was van Tarsus uit, had Markus er genoeg van en hij ging weer naar huis.

Dit is de zwarte bladzijde uit zijn leven. Al zijn mooie voornemens vielen in duigen. Hij scheen mislukt. Hoe zal zijn strenge moeder hem thuis hebben ontvangen en de geloofsgenooten te Jeruzalem? Hij zal wel gebukt gegaan zijn onder de schande. En door zijn wangedrag heeft hij ook nog gemaakt, dat Paulus en Barnabas om hem verdeeld geraakten. Paulus had hem opgegeven en Barnabas, die steeds met gevallen en ellendigen medelijden had, nam het voor den ondoordachten knaap op.

Jongens, jelui hebt ook zoo je gedachten over wat je wilt worden. Sommigen voelen misschien roeping om zending te worden. Bezint eer gij begint. Het komt op volhouden aan. Menig jongmensch heb ik droevig zien mislukken.

We zullen zien, dat God het bij Markus ten goede geleid heeft. Maar het gevaar, dat hij hier liep, was groot. Juist wie Gods groote daden hebben gehoord, leerlingen van Christelijke scholen, kunnen somtijds zoo heel ver afdwalen en niet terugkeeren. Een paar keer wordt in één adem met Markus in den Bijbel genoemd Demas. Tenslotte klaagt Paulus: Demas heeft mij verlaten. Hij heeft de tegenwoordige wereld liefgekregen. Dit is wel verschrikkelijk!

De strijd tegen het vuur, dat in de laatste tijden overal zooveel verwoesting sticht en soms zelfs door booze machten wordt ontstoken ter bereiking van hun heillooze doeleinden.

Domheid is een natuurlijke aanleg of liever een ontbreken van natuurlijke aanleg. Maar ouders en andere opvoeders mogen daarom den moed niet verliezen. Want juist bij deze kinderen is met onophoudelijk geduld en door versterking van het geheugen, en van het herinneringsvermogen veel te bereiken. En men moet nooit vergeten, dat wat de school domheid vaak noemt wat geen domheid behoeft te zijn, soms en heel vaak ook is die schooldomheid, een ontbreken van aanleg voor het een of ander vak of van een paar vakken. Dat weet iedere onderwijzer, behoort het ten minste te weten. Er zijn menschen met aanleg voor talen, maar die heel geen knobbel hebben voor wiskunde. Ook omgekeerd, kinderen, die knap in wiskunde zijn, maar die volstrekt geen aanleg voor talen hebben. Ik ken een leeraar, die geen briefkaart zonder fout kan schrijven, maar die heel knap in zijn vak is. En op de middelbare school, waar iedere leeraar maar één vak onderwijst, daar loopt de beoordeeling van denzelfden leerling door de verschillende leeraren nog al eens uiteen. Een wiskunde-leeraar noemde een jongen oer-dom, terwijl de andere leeraren hem begaafd of ten minste middelmatig noemde. Het bleek wel daaruit, dat de wiskundeleeraar knap in zijn vak, maar toch dom was. Hij beziet zijn omgeving van een enkel standpunt. Daarom weet hij het; daarom twijfelt hij niet aan zijn oordeel; daarom is zijn oordeel altijd scherp en altijd eenzijdig; daarom kan hij zich nooit op een ander standpunt plaatsen; daarom kan hij niet meer leeren.

MARKUS IN ZIJN KRACHT

Door Prof. Dr A. VAN VELDHUIZEN

RADIOREDE VOOR DE JEUGD.

III.

JONGENS, ER ZIJN BIJ JELUI TOCH GEEN spijbelaars, want dat zou heel leelijk zijn? Misschien ken je dit woord niet eens. Dit zou me kunnen verblijden, als er op jelui school geen ander woord voor bestond. Maar ik vrees van wel. In mijn jeugd heette het een „schobbezie maoken” of te wel een schobbetje. Dingen, die leelijk zijn, geeft men velerlei namen, vooral verkleinwoordjes, om den schijn er aan te hechten, dat het niet zoo erg is. Je moet eens hooren, wat de ongelukkige dronkaards een menigte namen geven aan het glaasje vergif, dat hen ten gronde richt.

Spijbelen is wegblijven van school in alle stilte, den meester en je ouders bedriegen, om zelf later geheel bedrogen uit te komen en te mislukken. Ik wil je wel zeggen, dat ik er altijd bang voor ben geweest. Je moet er niet aan meedoen. Jongens, die zoo iets doen, vallen erg tegen en straks komt het misschien zóóver met ze, dat ze van school heelemaal wegloopen of, nog grooter schande, weggestuurd worden.

Op iets dergelijks was het aan het slot van „Markus in zijn jeugd” ook zoowat uitgelopen. En dan een jonge man van zulk een goede familie. De zoon van een Leviet, die in een groot huis woonde te Jeruzalem, de vroomste en tegelijk de meest goddelooze stad van de wereld. Hij was in aanraking gekomen met de twee thans meest beroemde apostelen, die hij van huis uit kende. Wat een kans om door een van die twee en dan door zijn neef Barnabas voor zending te worden voorbereid. Hij had groote dingen gezien op het zendingsveld en vooraf al wonderwerkingen van Gods Heiligen Geest. Hij had gezien, wat het evangelie van Christus vermocht in het anders zoo schoone eiland Cyprus, dat hij van kinds af kende. Maar toen men Cyprus door was en naar het moederland en omgeving van Paulus zou gaan, liep hij plotseling weg. Wat een schande!

Ik hoorde eens een jong gezel zeggen, dat hij in één jaar al bij zes bazen geweest was. Geen van die allen deugde. Ik heb aan zijn bewering getwijfeld, want er is nóg een mogelijkheid, dat hij zelf niet deugde en dat daarom de zes bazen hem geen van allen gebruiken konden.

304

Wegloopen is geen heldendaad. Markus ging terug naar huis. Er waren nog geen snelle stoomschepen, geen telegrammen, en zoo kwam hij plotseling aanzetten bij zijn moeder in Jeruzalem. Rhodé, het dienstmeisje, deed weer open en zij zette weer groote oogen op, maar niet van blijdschap als in dien nacht, toen Petrus door God uit de gevangenis gered werd. Zij zag wel aan zijn gezicht, dat het niet pluis was. Wat zal zijn moeder bedroefd geweest zijn! Haar zoon had als een offer van Jeruzalem aan Antiochië mogen uitgaan en nu was het offer weggelopen! Het was om er over te blozen. Ze was gegriefd en heeft het hem terdege gezegd ook, want ze was een flinke vrouw. En de vrienden te Jeruzalem zullen om Maria te sparen, die er leed genoeg van had, maar niet teveel gezegd hebben, doch Markus hebben ze heel vreemd aangekeken en hij zal hun blik wel hebben ontweken.

Dat is geen aangename vakantie thuis.

Nu komt spoedig daarop de apostelbijeekomst te Jeruzalem, waar Paulus en Barnabas als zendingen verslag doen van Gods groote daden. Zou Markus die bijeenkomst zijn gaan bijwonen? Hij kon eerder door den grond zinken van schaamte. Daar werd dankbaar gesproken van Gods groote kracht door Paulus en Barnabas ondervonden, en de heidenzending werd ook door de Christen-Joden ten slotte van harte aanvaard; maar bij die overwinningklanken, voelde Markus zijn nederlaag, want hij was dit mooie werk ontrouw geworden, en hij werd al bang, als men er in zijn nabijheid maar van repte. Het ergste was, dat de vergadering vermoedelijk weer in het huis van zijn moeder werd gehouden, daar Petrus er ook bij moest zijn, die door de vrienden van Herodes gezocht werd. Daarom kon men niet bij den tempel vergaderen.

Wat zal Barnabas lang met zijn tante gepraat hebben over zijn dwazen neef, maar Paulus was door zijn gedrag te diep gegriefd. Barnabas is de man, die altijd iemand weer op het rechte spoor zoekt te brengen en uit den put te helpen. Nu ook. Ze zullen een nieuwe zendingsreis maken. Hij stelt aan Paulus voor, Markus nog een kans te geven en hem mee te nemen.

Maar hiervan wil Paulus niets weten, en daar beiden op hun stuk blijven staan, loopt het op een vervreemding van die twee groote mannen uit. Ja, een eenig zondaar verderft veel goeds, ook al is hij nog jong.

Een nuttige en praktische nieuwigheid voor vliegtuig-bestuurders is de verlichte klok, die men op een Engelsch vliegveld heeft aangebracht en waarvan de wijzerplaat een diameter heeft van 5 meter. Van een flinke hoogte kunnen de bestuurders midden in den nacht den tijd aflezen.

HET HAKENKRUIS

De naam is: swastika. Een woord, afgeleid uit het Sanskriet. Beteekenis: een heilaanbrengend teeken.

Een teeken dus van Heïdensch en oorsprong, waaraan tooverkracht werd toegeschreven. Gedragen als een soort amulet. Een insigne voor geheime genootschappen.

Ook een veldteeken, wanneer men in oude tijden ten strijde trok, om den invloed der Joden op het Staatsbestuur te breken.

Het wordt thans overal in Duitschland in het openbaar gezien.

De grijpende haken spreken niet van vrede.

MARKUS IN ZIJN KRACHT

Door Prof. Dr A. VAN VELDUIZEN

RADIOREDE VOOR DE JEUGD.

(SLOT)

PAULUS GAAT NU, ZONDER HEN, MET SILAS naar het Westen al verder en verder en wordt de groote wereldberoemde zendeling voor alle eeuwen. Barnabas gaat maar weer naar Cyprus en neemt Markus mede. Het scheen, dat Markus van helper tot apostel bevorderd was, maar het was een twijfelachtige eer. Het was zoo iets van een tuchtschool, om het weer goed te maken.

Dan verdwijnt Barnabas bijna geheel uit de geschiedenis. Hij wordt nog maar twee keer door Paulus genoemd, waaruit blijkt, dat Christenen niet lang kwade vrienden kunnen blijven. Van Barnabas hooren we een jaar of tien niets meer. Intusschen is hij gerijpt, gelukkig niet in het kwade.

Aan het eind van Paulus' leven duikt hij weer op. Paulus heeft het hem vergeven, en Barnabas heeft het afgedrevene gezocht en tenslotte gevonden. Barnabas was dan ook een goede man, die ondanks zijn farsch lichaam weinig schaduw, maar veel licht verspreidde. Hij had nu eenmaal de behoefte een zonnestraal te zijn, die met een vriendelijken lach de duisternis verdrijft.

Paulus is in de gevangenis, te Caesarea of wellicht te Rome. Daar is een andere weggelopen jonge man bij hem gekomen, een slaaf, die zijn meester Filémon te Kolosse ontvlucht is. De Joodsche wet zegt, dat men een slaaf van een ander niet mag behouden: Gij zult niet begeeren uws naasten dienstknecht. Paulus moet hem dus aan zijn meester terugsturen, met een bloedend hart echter, want ook die slaaf, die Onésimus heette, wat nuttig beteekent, was eerst onnut, maar nu geheel veranderd. Een slaaf, die wegloupt, mag door zijn meester zonder vorm van proces gedood worden. Het neep dus wel voor Onésimus. Paulus geeft hem een kort briefje mee, dat jelui wel graag zoudt willen lezen. Doet het maar, het is de brief aan Filémon. Dan komt achteraan de groet van Markus, die ook bij Paulus is. Waarom wordt nu juist Markus' naam gebruikt? Ik denk, dat je het zelf wel zult begrijpen. Markus was ook door Paulus weer in genade aangenomen.

Gelijkrijdig stuurde Paulus een anderen brief aan hetzelfde adres, die dus ook door Onésimus werd begeleid. Dit was de brief aan de gemeente der Kolossen. Op het eind bij de groeten lezen we: U groet... en Markus, de neef van

Barnabas, aangaande wien gij bevelen ontvangen hebt: zoo hij tot u komt, ontvang hem. (4 : 10.)

Over dezen groet is veel te doen geweest, dat ik voor mijn groote boek over Markus bewaar. Laat me jelui maar alleen de hoofdzaak mededeelen. Paulus heeft aan de Kolossen het bevel gegeven, dat, voor geval Markus eens bij hen belanden mocht, zij hem vriendelijk moesten ontvangen, want het was nu weer in orde tusschen hen beiden. Nu schrijft Paulus, dat hij al bij hem is. Toen waren met Demas de beide latere evangelisten bij Paulus, Markus en Lukas tegelijk, maar hun evangelie hebben ze lang daarna, toen Paulus gestorven was, geschreven.

De allerlaatste brief van Paulus is 2 Timotheüs. Dit is vlak vóór zijn onthoofding. Nu is hij opnieuw in de gevangenis, en hij weet, dat zijn einde nadert. Hij voelt zich eenzaam en wil vrienden bij zich hebben. Lukas is er al. Timotheüs moet ook komen en Markus afhalen, om ook dien mede te brengen, die voor Paulus zoo nuttig bleek. Het is alsof hij hem met Onésimus vergelijkt. In dit verband komt de klacht, dat Demas hem heeft verlaten uit liefde voor de tegenwoordige wereld. (2 Tim. 4 : 10—11.)

Het is met Markus na de zonden zijner jeugd terechtgekomen, maar met Demas, die zoo trouw en afhankelijk scheen, is het geheel verkeerd gegaan. Het gevaar van te mislukken is groot en bij een val, ook al komt het later terecht, breekt er altijd wat. Laten we ons niet beroepen bij uitstel der bekeering op den moordenaar aan het kruis. Naast den berouwvollen hangt de verharde te sterven met spot op de lippen en een vloek over zijn ziel.

Ten slotte vermeldt ook Petrus in zijn eersten brief, kort vóór zijn kruisdood, zijn zoon Markus om zijn groet over te brengen. (1 Petr. 5 : 13.)

Zoo is de jonge man uit Jeruzalem de beide apostelen gevolgd naar Rome, de toenmalige hoofdstad der wereld, waar ze als martelaren hun geloof hebben bevestigd en de gemeente gestaald in haar geloof. Die gemeente begeerde, wat deze beide apostelen over het leven van Jezus wisten, op schrift te hebben na hun heengaan. Men heeft Markus verzocht, die hen van huis uit kende, dit werk te doen en hij heeft zijn boek geschreven, dat hij zelf in het eerste vers noemt: B-gin van het evangelie van Christus. Dit evangelie predikt Christus als den Machtige, die zit in heerlijkheid aan 's Vaders rechterhand, totdat hij als Rechter eens de laatste vierschaar spant. Maar wat Petrus te Rome vertelde, was wat hieraan was voorafgegaan in Galilëa en Jeruzalem, — het werk van Jezus Christus, den trouwen Dienaar, uitlooper op Zijn kruisdood en opstanding.

Markus kende de taal en de omgeving en de bijzonderheden van beide apostelen zoo goed, en alles wat zij van den Heere Jezus vertelden of liever verkondigden. Wij mogen dus de gemeente van Rome wel dankbaar zijn voor hun verzoek, en Markus voor zijn ijver en toewijding. Maar bovenal God, die Markus door Zijn Geest leidde. Het best kun je nu je dankbaarheid toonen door het evangelie van dien Markus eens ijverig te gaan lezen.

Toch hoop ik, dat je nu door wat we bespraken al iets voor je heele leven van Markus geleerd hebt.

VOOR DE ZIEKEN

door Ds L. J. VAN LEEUWEN en Ds A. C. DIEDERIKS

Vindt ge het niet erg gemakkelijk voor een gezonde, om telkens tot de zieken te herhalen: 's Heeren trouw is groot? Ik zal u daarop niet antwoorden door te vertellen van de moeilijkheden van een gezonde, wie hij ook zij. 't Is ook niet de vraag of het gemakkelijk is, of het gemakkelijker is voor een gezonde of voor een zieke. 't Is de vraag of we het aandurven, met Gethsemané en Golgotha voor oogen, te belijden, snikkend of juichend, misschien wel beide tegelijk: Gods trouw is groot, zooveel grooter dan onze ontrouw.

Een waagstuk, zeker, maar een zalig waagstuk.

Zóó zalig, dat het niet is te beschrijven. Zaligheid, die kracht geeft, ook kracht om stil ziek te zijn. A. C. D.